

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI BỐN

BẠCH Y NI THỐNG KHỐC TIỀN QUÂN

Vi Tiểu Bảo vừa kêu thét lên một tiếng đã thấy sau lưng đùng đánh “kịch” một tiếng. Té ra gã chỉ bị hất xuống đất chứ không phải bị quăng xuống vực thẳm.

Bạch Y Tăng lạnh lùng nhìn gã nói:

- Ta nghe đồn phái Thiếu Lâm có môn hộ thể thần công gươm đao chém không vào. Chẳng ngờ một tên tiểu hoà thượng như ngươi cũng học được môn đó.

Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm đối phương thật trong trẻo lại có vẻ dịu dàng thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Gã ngừng đầu lên nhìn thì thấy đối phương khuôn mặt hình trái dưa, nước da trắng nõn, cặp mày cong vút, mắt phượng buồn thiu. Hiển nhiên là một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, lối ngoài ba chục tuổi.

Thiếu phụ đầu cạo trọc, có vết tàn nhang. Té ra đây không phải là một hoà thượng, mà là một vị ni cô.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm tự nhủ;

- Dù sao ni cô cũng còn hơn là hoà thượng.

Gã muốn ngồi dậy nhưng trước ngực đau nhói lên. Khí huyết nhộn nhạo rất khó chịu. Vừa rồi gã bị đâm một kiếm, tuy nhờ có bảo y hộ thân chưa thủng da thịt, nhưng nội lực của đối phương hùng mạnh quá nên làm gã bị nội thương khá nặng. Gã rú lên một tiếng rồi lại ngã lăn ra.

Nữ ni lạnh lùng lên tiếng:

- Ta tưởng thân công của phái Thiếu Lâm ghê gớm thế nào, thực ra chỉ có vậy mà thôi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng dấu gì sư thái: ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm hiện ở trong Đại hùng bửu điện chùa Thanh Lương, có người là thủ toà La Hán đường, có kẻ là thủ toà Bát Nhã đường...chao ôi...chao ôi...! Tên nào cũng là cao thủ bậc nhất ở phái Thiếu Lâm. Bọn chúng ba mươi sáu người địch không nổi một mình sư thái. Nếu tiểu tăng biết sớm thế này thì đã chẳng vào chùa Thiếu Lâm ...úi chao!...Mà tìm đến sư thái để xin làm đồ đệ còn hay hơn gấp hàng trăm lần.

ở đời dễ được mấy người không ăn phỉnh. Vi Tiểu Bảo lại là một tay lành nghề nịnh hót khiến ai nghe cũng lọt tai.

Bạch Y ni tuy là một tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ mà nghe gã nói mấy câu, sắc mặt ni cô đang lạnh như tiền bỗng lộ một nụ cười khoan khoái. Mụ cất tiếng hỏi:

- Tên họ người là chi ? ở chùa Thiếu Lâm học nghệ đã mấy năm rồi?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm trong bụng:

- Mụ này từ trên nóc Đại hùng bảo điện nhảy vào hành thích Hoàng thượng nói là để trả thù cho thiên tử nhà Đại Minh. Bây giờ ta lọt vào tay mụ thì phải tìm cách thân cận mới là thượng sách. Nhưng ta chưa hiểu mụ là thù hay là bạn với Thiên Địa Hội. Hay hơn hết là ta đừng vội thổ lộ chân tướng.

Gã suy nghĩ xong đáp:

- Tiểu tăng là một đứa trẻ côi cút cùng nghèo ở Dương Châu. Tiên phụ bị quân mãn châu giết chết. Tiểu tăng từ thừa nhỏ bị bắt vào Hoàng cung làm tiểu thái giám. Tiểu tăng tên là Tiểu Quế Tử. Về sau...

Bạch Y ni nghe đến tên gã, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Người là tiểu thái giám Tiểu Quế Tử ư ? Dường như ta đã nghe thấy danh tự này. ở triều đình Thát Đát có tên gian thần Ngao Bái bị một tên tiểu thái giám giết chết. Tên đó là ai ?

Vì Tiểu Bảo vội đáp:

- Chính... tiểu tăng đã giết hắn !

Bạch Y ni nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Chính người đã giết hắn thật ư ? Nhưng Ngao Bái võ công rất cao cường, tự xưng là đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu thì làm sao người giết hắn được?

Vì Tiểu Bảo từ từ ngồi nhổm dậy thuật chuyện bắt Ngao Bái. Tiểu Hoàng đế hạ lệnh động thủ ra sao? Gã nhân lúc bất ngờ đâm Ngao Bái thế nào? Ném tro vào mắt hắn ra làm sao? Gã kể hết không bỏ sót một chi tiết. Gã lại thuật về sau vào nhà tù đâm chết Ngao Bái trong trường hợp nào cho Bạch Y ni nghe. Dĩ nhiên gã thêm dầu, thêm mỡ cho câu chuyện thành ra quan trọng.

Bạch Y ni lắng lắng đứng nghe gã kể hết, buông tiếng thở dài tự nói một mình:

- Nếu có phải đúng như vậy thì bọn quả phụ nhà họ Trang nên cảm ơn người.

Vì Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Lão nhân gia nói những quả phụ nào? Phải chăng trong đó có cả vị tam thiếu nhưng nhưng ở Trang gia ? tam thiếu nhưng nhưng đã có lời cảm ơn tiểu tăng. Bà

còn tặng cho một ả nha hoàn tên gọi Song Nhi. Bây giờ chắc thị đang nóng ruột muốn chết. Thị ...

Gã chưa dứt lời Bạch Y ni đã hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết những người ở Trang gia ?

Vì Tiểu Bảo liền theo sự thực kể chuyện lại. Gã nói thêm:

- Lão nhân gia mà không tin lời tiểu tăng thì cứ kêu Song Nhi ra hỏi sẽ rõ.

Bạch Y ni lại hỏi:

- Ngươi đã biết tam thiếu Nhưng và Song Nhi thì đúng rồi, nhưng sao nay ngươi lại làm hoà thượng?...

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Việc lão Hoàng gia xuất gia đầu phật, ta cần giấu nhem là hơn.

Gã liền đáp:

- Khang Hy hoàng đế phái tiểu tăng thay ngài đến chùa Thiếu Lâm xuất gia. Sau lại phái tiểu tăng lên làm phương trượng chùa Thanh Lương này. Kể từ ngày xuất gia cho tới nay chưa đầy một năm tiểu tăng đã học được rất nhiều võ công của phái Thiếu Lâm mà thực ra dù có học thêm mấy chục năm nữa luyện cho đến hết những môn Vi đà chương, Bát nhã chương, Niêm hoa cầm nã thủ... gì gì đi nữa thì ở trước mặt lão nhân gia cũng hoàn toàn vô dụng.

Gã tưởng rằng bốc Bạch Y ni như vậy mục sẽ khoan khoái vô cùng. Nào ngờ đột nhiên mục sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi đã là người Hán sao lại đi nhận giặc làm cha, liều mạng bảo vệ cho Hoàng đế ? Đúng là lòng dạ của hạng nô tài.

Vì Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp. Những lời vặn hỏi của Bạch Y ni thật khó trả lời. Lúc Bạch Y ni hành thíc Vua Khang Hy, trước tình thế nguy cấp, bất giác gã đứng ra che chở cho nhà Vua, thực tình gã không nghĩ tới chuyện tâng công, nịnh bợ, mà chỉ biết nhà Vua là người rất thân tình với gã ở trên đời, nên gã coi là một vị thân ca ca. Bất luận trong trường hợp nào cũng không thể để ai hạ sát được.

Bạch Y ni lạnh lùng nói tiếp:

- Bọn Thát Đát ở Mãn Châu vào cướp giang sơn nhà Đại Minh chúng ta còn chưa đáng kể là quân bại hoại thứ nhất. Bại hoại hơn nữa là người Hán làm vây cánh cho cộc dữ, chỉ cầu thân mình đăng vinh hoa phú quý, dám làm bất cứ việc gì.

Mục nhìn thẳng vào mặt Vì Tiểu Bảo gần giọng nói:

- Bây giờ ta đứng trên ngọn núi liệng người xuống, liệu người có vận dụng thần công được nữa không?

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Dĩ nhiên tiểu tăng không vận dụng. Thực ra sư thái chẳng cần liệng tiểu tăng xuống núi mà chỉ khê đánh một chưởng vào đỉnh đầu là lập tức thủ cấp của tiểu tăng vỡ thành mười bảy, mười tám mảnh.

Bạch Y ni hỏi:

- Thế thì người nịnh bợ Hoàng đế Thát Đát còn được lợi ích gì?

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Tiểu tăng không nịnh bợ y mà chỉ coi y như người bạn tốt. Y... y đã tuyên bố "vĩnh gia bất phú", thương yêu trăm họ. Bản tăng nghĩ rằng mình cũng là bậc hảo hán trên trời giang hồ, phải coi nghĩa khí làm trọng, hết dạ yêu thương bách tính!

Thực ra y có lòng nghĩa khí với Vua Khang Hy là sự thực, còn chuyện yêu thương bách tính thì dù cho trong mơ gã cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Hiện gã đang ở vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, nên mượn cái nón lớn để che đầu.

Quả nhiên Bạch Y ni lộ vẻ ngần ngại hỏi:

- Y bảo vĩnh viễn không tăng thuế và yêu thương trăm họ ư?

Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Đúng thế! Đúng thế! Y nói không biết đến mấy trăm lần và còn bảo quân Mãn Thanh tiến vào quan ải rồi tàn sát trăm họ là một việc rất tàn nhẫn. Những vụ "Dương Châu thập nhật", "Gia Định tam...gì gì" đó là những hành động cầm thú. Trong lòng y lúc nào cũng hối hận không yên, nên y đã lên Ngũ Đài Sơn thiêu hương, bái Phật, lại ban chỉ miễn thuế ba năm cho thành Dương Châu và đất Gia Định.

Bạch Y ni lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Tên gian thần Ngao Bái sát hại nhiều kẻ trung lương, tiểu Hoàng đế đã can trở mà hắn không chịu nghe nên y giận quá bảo tiểu tăng lập kế giết hắn đi. Bạch sư thái! Nếu sư thái hạ sát tiểu Hoàng đế thì công việc triều chính sẽ vào cả tay Thái hậu. Mụ điểm già này ác hại vô cùng! Sư thái muốn giết bọn Thát Đát thì nên giết mụ điểm già đó đi còn hơn.

Bạch Y ni trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Trước mặt ta người không được thốt ra những lời thô tục, vô lễ

Vi Tiểu Bảo nói:

= Dạ dạ! Trước mặt lão nhân gia từ nay trở đi trong vòng bảy, tám chục năm, tiểu tăng không dám thốt ra nửa lời thô tục.

Bạch Y ni ngừng đầu nhìn đám mây trắng trên trời, không lý gì đến gã nữa. sau một lúc lâu mù lại hỏi:

- Thái Hậu làm điều chi tệ hại?

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Những việc làm tệ hại của Thái hậu chẳng liên quan gì tới mù ni cô này, vậy ta cứ bịa ra những tội trạng đổ lên đầu mù điểm già đó.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Thái hậu bảo hiện nay giang sơn đã thuộc về nhà Đại Thanh thì nên đào mộ cuộc mả mười bảy, mười tám đời hoàng đế nhà Đại Minh để xem có bảo bối gì chăng ?

gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thái hậu còn nói không thể để sống sót một người Hán họ chu nào trong khắp thiên hạ mà phải tìm giết cả nhà mới khỏi lo bọn chúng khởi nghĩa nổi lên đoạt lại giang sơn của nhà Đại Thanh...

Bạch Y ni tức giận đến cực điểm, không nhịn được nữa, đập tay xuống phiến đá đánh "chat" một cái. Những mảnh đá vỡ vụn tung bay tới tấp. Mù găm lên:

- Con đàn bà này thật ác độc!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thật thế! Tiểu tăng phải khuyên can tiểu Hoàng đế nhất định không nên làm những việc đó.

Bạch Y ni dặng háng một tiếng rồi hỏi:

- Học vấn của ngươi đến đâu? Ngươi lý luận thế nào mà khuyên can được tiểu Hoàng đế, để y tin theo ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ha ha! Lý luận ư? Lý luận của tiểu tăng rất rộng lớn. Tiểu tăng nói: "Tàu Hoàng thượng! con người ta bất cứ ai chung qui cũng đi vào chỗ chết. ở dương gian người Mãn Châu của Hoàng thượng cầm quyền trăm họ, nhưng Hoàng thượng có biết ở dưới âm cung đức Diêm vương là người Hán hay người Mãn ? Những phán quan, tiểu quỷ, quỷ đầu trâu, quỷ mặt ngựa, quỷ vô thường và bao nhiêu ma quỷ khác là người Mãn hay người Hán ? Dĩ nhiên họ đều là người Hán hết. Vậy mà ở dương

gian Hoàng thượng khinh khi lẫn át người Hán quá đổi thì một ngày kia Hoàng thượng chết xuống âm cung tất bị họ trả thù rất nguy hiểm."

Bạch Y ni đwngs nghe không nói gì.

Vì Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Tiểu Hoàng đế liền đáp: " Tiểu Quế Tử ! may được người nhắc nhở không thì trăm quên điều đó!" Bao nhiêu chủ ý tàn độc của Thái hậu đưa ra đều bị tiểu Hoàng đế bác bỏ, không nghe một câu nào. Chẳng những thế tiểu hoàng đế còn ban tiền bạc để trùng tu những phần mộ của các bậc vua chúa nhà Đại Minh từ Hồng Võ gia gia cho đế Sùng Trinh Hoàng đế. Lại còn Phúc vương, Lỗ Vương, Đường Vương, Quế Vương gì gì nữa, nhiều quá tiểu tăng không nhớ được hết.

Bạch Y ni nghe gã nói đột nhiên vành mắt đỏ hoe. Dường như mục xúc động đến cực điểm, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.

Những giọt nước mắt chảy qua áo bạch bào rơi xuống ngọn cỏ. Hồi lâu mục giờ ay áo lên lau mặt rồi nói:

- nếu quả đúng thế thì chẳng những ngươi không có tội gì mà còn có công lớn, vì ngươi mà những lăng tẩm của các đế vương khỏi bị... mục ác phụ khai quật...!

Mục nói tới đây, thanh âm nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa.

Bạch Y ni đứng dậy cất bước đi lại mồm đá bờ vực thẳm.

Vì Tiểu Bảo vội la lên:

- Sư thái !Sư thái...Sư thái đừng ...đừng huỷ mình.

Gã nói rồi chạy theo nắm lấy tà áo Bạch Y ni.

Bạch Y ni quay lại gắt lên:

- Đừng nói bậy! Việc gì ta phải tự huỷ mình?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tăng thấy sư thái thương tâm quá đổi, chỉ sợ trong lúc nhất thời buồn bực mà nảy ra quyết định không hay.

Bạch Y ni hỏi:

- Nếu ta huỷ mình tự tử thì người trở về bên mình Hoàng đế để hưởng phú quý há chẳng hay lắm ru?

Vì Tiểu Bảo đáp ngay:

- Không không! Tiểu tăng làm tiểu thái giám cũng là chuyện bất đắc dĩ. Quân Thát Đát đã sát hại gia gia của tiểu tăng. Khi nào tiểu tăng lại nhận giặc làm... cha?

Bạch Y ni gật đầu nói:

- Khen cho người còn có chút lương tâm.

Mụ lấy trong mình ra mấy chục lạng bạc đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Người cầm số bạc này làm lộ phí để trở về quê quán ở Dương Châu.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

Tiền bạc ta thường cho người chẳng phải một ngàn lạng cũng phải năm trăm thì con đĩ gì số tiền nhỏ mọn này? Xem chừng vị sư thái đã mềm lòng rồi, ta phải làm cho mụ thương mến mới được.

Gã không nhận tiền mà đột nhiên quì xuống ôm lấy chân Bạch Y ni mà khóc ào lên.

Bạch Y ni chau mày hỏi:

- Người làm gì vậy? Đứng dậy đi! Đứng dậy đi!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu nhân...tiểu nhân không muốn lấy bạc của sư thái.

Bạch Y ni hỏi:

- Không lấy thì thôi, can chi người phải khóc lóc?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu nhân không cha không mẹ, chẳng được một ai thương xót. Sư thái ơi! Sư thái rất giống gia mẫu...tiểu nhân chỉ mong được một người rủ lòng thương như má má là hay rồi...

Bạch Y ni đỏ mặt lên khẽ nói:

- Người đừng nói nhăng nói càn. Ta đi xuất gia từ thừa nhỏ...

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!

Gã đứng dậy, quả nhiên trên mặt còn đầy ngấn nước mắt.

Nên biết gã muốn khóc lúc nào là khóc ngay được, vì đó là tuyệt kỹ của gã>

Bạch Y ni trầm ngâm rồi nói:

- Ta lại muốn đi Bắc Kinh và muốn đem người đi theo. Nhưng người lại là một tiểu hoà thượng...

- Mụ đi Bắc Kinh với mình giết mụ điểm già càng hay.

Thái hậu tuy đã nhận gã làm Bạch Long sứ của Thần long giáo và tỏ ra kính thuận gã, nhưng mỗi lần gã nghĩ tới mục không khỏi ớn da gà. Đồng thời gã đã tỏ ý với nhà Vua là sẽ hạ sát Thái hậu, nhưng hạ thủ cách nào đối với gã là một vấn đề nan giải. Bây giờ gã thấy võ công của Bạch Y ni vào loại quỷ khốc thần sầu. Mục muốn giết Thái hậu thật dễ như trở bàn tay, chẳng cần tốn hơi sức chi hết.

Gã ngấm nghĩ rồi đáp:

- Tiểu tử làm hoà thượng chỉ là chuyện giả dối. Sau khi xuống núi, tiểu tử sẽ thay mặc áo khác là xong.

Bạch Y ni gật đầu không nói gì nữa.

Hai người liền song song xuống núi. Khi gặp quãng đường hiểm trở khó đi, Bạch Y ni lại túm cổ áo Vi Tiểu Bảo xách lên nhẹ nhàng nhảy vọt qua.

Vi Tiểu Bảo tán dương Bạch Y ni không ngớt miệng, lại chê bai võ công của phái Thiếu Lâm chẳng đáng một đồng.

Bạch Y ni tựa hồ như không nghe tiếng, mặt chẳng lộ vẻ mừng vui mà cũng chẳng ra chiều tức giận.

Sau Bạch Y ni nghe Vi Tiểu Bảo nhắc đi nhắc lại đến mười mấy lượt mới nói:

- Võ công của phái Thiếu Lâm dĩ nhiên có nhiều chỗ độc đáo. Người là trẻ con khác nào ếch ngồi đáy giếng, không nên bạ đâu nói đấy. Ngay một môn hộ thể thân công của người khiến cho đao thương bất nhập, chính ta đây cũng chưa học được.

Vi Tiểu Bảo xúc động đáp:

- môn hộ thể thân công của tiểu tử chỉ là giả tạo.

Gã cởi chiếc áo choàng để hở chiếc áo trong màu đen ra nói tiếp:

- Chỉ có tấm áo này là đao thương chém không vào!

Bạch Y ni liền giơ tay lên vận nội kinh vào ngó tay đâm một cái. Chỉ lực của mục có thể đâm đứt cả dây thép mà đối với những sợi tơ dệt áo này không xây sứt mảy may.

Mục tùm tùm cười nói:

- Té ra là thế. Trước ta vẫn lấy làm kỳ nghĩ rằng võ công phái Thiếu Lâm độc đáo đến thế mà người còn nhỏ tuổi sao đã rèn luyện được tới trình độ đó?

Mục giải khai được mối hoài nghi, trong lòng cao hứng, cười nói:

- Người quả là một đứa nhỏ rất thành thực.

Vi Tiểu Bảo không khỏi cười thâm vì ở đời còn có người khen gã thật thà thì đáng là một chuyện hy hữu.

Gã đáp:

- Tiểu tử đối với người khác không thành thực lắm đâu, nhưng đối với sư thái chẳng dối trá một câu nào. Tiểu tử cũng không hiểu tại sao? Chắc là vì tiểu tử coi sư thái cũng như ...cũng như má má...

Bạch Y ni chẹn họng:

- Từ bây giờ chờ đi người đừng nói vậy, khó nghe lắm.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!

Gã nghĩ thâm:

- Mụ đâm vào ngực mình một cái, đến bây giờ cũng chưa hết đau. Ta đã kêu mụ mấy câu má má, thế cũng là có vay có trả rồi...

Nguyên gã kêu Bạch Y ni bằng má má tức là gã thoả mạ mụ làm đi điểm, vì mầu thân gã là một kỹ nữ.

Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý, bất giác đưa mắt nhìn Bạch Y ni thấy mụ gương mặt xinh đẹp và trang nhã lại có vẻ đài các thanh cao, bất giác gã sinh lòng kính cẩn.

Vi Tiểu Bảo vốn là đứa trẻ hỗn xược, ngay đối với Phật tổ, Bồ tát gã cũng chẳng đem lòng kính trọng. Đối với sư phụ Trần Cận Nam, gã vì sợ hãi mà không dám ngấm ngấm kêu bằng lão này lão nọ, còn những người như Hồng giáo chủ, Hồng phu nhân vân vân...gã chỉ kính thuận ở ngoài miệng mà trong lòng khinh bỉ. Nhưng lúc này ở trước mặt Bạch Y ni, chẳng những bề ngoài mà trong thâm tâm gã cũng không dám có ý nghĩ đông càn. Vừa rồi gã hô mấy câu má má, bây giờ ngấm lại thấy hối hận.

Bạch Y ni cùng Vi Tiểu Bảo ra đi từ mé Bắc, xuoóng núi rồi đi ngang qua đông.

Khi hai người tới một toà thị trấn, Vi Tiểu Bảo liền đi mua quần áo hoá trang làm một thiếu niên công tử.

Hồi ở chùa Thanh Lương, gã giả làm Lạt Ma để bảo vệ lão Hoàng gia còn một số ngân phiếu mấy chục vạn lượng bạc, gã đã cất vào trong bọc.

Dọc đường Vi Tiểu Bảo dặn các khách điểm làm những món chay tinh khiết và phục thị Bạch Y ni rất chu đáo.

Bạch Y ni phân biệt những món ăn ngon hay dở một cách rất tinh vi, tựa hồ như mù là một nhân vật xuất thân từ nhà đại phú quý, khác hẳn bọn tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Tuy mù không có ý lựa chọn, nhưng món nào tinh khiết ngon lành, mù ăn nhiều thêm mấy miếng.

Vì Tiểu Bảo trong tay đã sẵn tiền bạc thì mua sắm gì chẳng được? Nào nhân sâm, nào phục linh, nào mộc nhĩ nào nấm kim tiền. Thứ gì càng quý gã càng mua nhiều.

Vì Tiểu Bảo từng làm chủ quán trong ngự trù phòng một thời gian khá lâu. Gặp những ngày Phật tổ đàn, Quan Âm đàn hoặc những ngày lễ tiết Thái hậu cùng Hoàng đế đều dùng trai, nên những món này gã rất thành thạo. Có khi nhà bếp ở khách điểm không biết nấu nướng, phải mời gã ra chỉ điểm. Những bữa ăn ở trong quán trọ ngày càng giống những bữa ngự thiện ở Hoàng cung đến bảy tám phần.

Bạch Y ni là người trầm mặc, thường thường suốt ngày không nói một câu. Vì Tiểu Bảo đã sinh lòng tôn kính mù, cũng không dám nói nhăng nói càn.

Hôm tới Bắc Kinh, Vì Tiểu Bảo tìm đến một nhà đại khách điểm. Vừa bước chân vào, gã đã đưa ra hai chục lạng bạc làm tiền thưởng.

Chủ điểm thấy ni cô vào trọ cũng hơi sửng sốt, nhưng thấy chàng công tử quyền quý sự hào phóng liền tiếp đãi ân cần.

Bạch Y ni đối với mọi sự tựa hồ coi là chuyện đương nhiên, mù không cần hỏi han gì.

Ăn cơm trưa xong, Bạch Y ni nói:

- Ta muốn đi viếng núi Cảnh Sơn.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Sư thái muốn đi Cảnh Sơn ư? Đó là nơi Sùng Trinh Hoàng đế đã qui thiên. chúng ta nên đến làm lễ.

Núi Cảnh Sơn ở ngay cạnh Hoàng cung, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Hai người lên núi rồi, Vì Tiểu Bảo trở một gốc cây lớn nói:

- Hoàng đế Sùng Trinh chết treo ở trên cây này.

Bạch Y ni giang tay ôm lấy cây, người mù run rẩy không ngớt, giọt châu tâm tã tuôn rơi.

Bỗng mù nằm lăn xuống đất. Khóc lóc thảm thương.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Chẳng lẽ vị sư thái này có mối liên quan với Sùng Trinh hoàng đế?

Gã động tâm nghĩ tiếp:

- Phải chăng y cũng giống hoàn cảnh Đào cô cô, trước đã làm cung nữ trong triều nhà Đại Minh, không chừng y là một vị phi tần của Vua Sùng Trinh?

Nhưng gã lại lẩm bầm lắc đầu:

- Không phải rồi. Ta coi khổ người không đúng. Y còn nhỏ tuổi hơn mục điểm già nhiều thì làm phi tần của Sùng Trinh Hoàng đế thế nào được ?

Bạch Y ni khóc lóc cực kỳ bi thiết cơ hồ ngắt đi.

Vì Tiểu Bảo thấy thế không nhị được cũng sa lệ. Gã quì mọp xuống đất hướng về phía cây lớn dập đầu lạy mấy lạy.

Bạch Y ni khóc lóc hồi lâu rồi lại đứng lên ôm lấy thân cây. Đột nhiên mục run bần bật xỉu đi. Tầm thân từ từ tụt xuống.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, vội lại nâng đỡ, la gọi:

- Sư thái! Sư thái lai tỉnh !

Sau một lúc lâu, Bạch Y ni dần dần hồi tỉnh, định thần lại nói:

- Chúng ta đến Hoàng cung coi xem.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi. Nhưng hãy trở lại khách điểm để tiểu tử lấy bộ áo thái giám cho sư thái mặc rồi sẽ đưa sư thái vào cung.

Bạch Y ni tức giận hỏi:

- Sao ta lại mặc đồ thái giám của quân Thát Đát được ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!...Thế thì...thế thì sư thái mặc giả làm Lạt Ma vậy. Trong Hoàng cung thường có Lạt Ma lui tới.

Bạch Y ni gạt đi:

- Ta cũng không thèm giả làm Lạt Ma mà cứ xông thẳng vào thì ai ngăn cản được?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Bọn thị vệ quả không ngăn cản nổi sư thái, nhưng e rằng không tránh khỏi tàn sát nhiều người. Sư thái còn mải giết người thì chẳng thể bình tĩnh để coi cảnh vật.

Gã thực tình không muốn để Bạch Y ni giữ nguyên chân tướng mà vào Hoàng cung.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***